

W ostatnich latach, w wypowiedziach wielu osobistości, w różnego typu publikacjach, bardzo często pojawiają się sformułowania „nowa struktura Europy”, „budowanie jedności europejskiej”, „Europa 1992” itp. Wiążą się z nimi liczne problemy i dylematy, przed jakimi stanęła Europa na przełomie lat osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych.

Autorzy artykułów zamieszczonych w bieżącym numerze starają się przybliżyć niektóre zagadnienia związane z procesem budowania nowej Europy, ukazać trudności i zjawiska pozytywne, dotychczasowe osiągnięcia i porażki. Dają wyraz zarówno swoim wątpliwościom i obawom, jak nadziejom i oczekiwaniom. Dzielią się swoimi przemyśleniami na temat aktualnych aspektów federalizmu, konieczności zmian zarówno na Wschodzie, jak i na Zachodzie Europy, wpływu procesu jednoczenia Niemiec i rozpadu Związku Radzieckiego na integrację ogólnoeuropejską. Zastanawiają się jak ocenić czterdzieści lat integracji Europy Zachodniej i czy decyzje o utworzeniu jednolitego rynku wewnętrznego, układy z Schengen, propozycje unii gospodarczej i walutowej oraz politycznej państw członkowskich Wspólnoty Europejskiej nie zmierzają do stworzenia swoistej twierdzy bogatszych państw zachodnioeuropejskich. Czy Wspólnota Europejska jest najlepszym wzorcem dla całego kontynentu? Jaka jest jej odpowiedzialność za przyszły kształt Europy i gotowość do udzielenia pomocy społeczeństwom dopiero przyswajającym sobie zasady demokracji i gospodarki rynkowej?

Autorzy nie są zgodni ani co do oceny osiągnięć integracji zachodnioeuropejskiej i atrakcyjności tego modelu dla całej Europy, ani co do możliwości integracji całego kontynentu.

Może ich opinie i twierdzenia zainspirują do dyskusji, do podjęcia innych problemów?

Redakcja